

kolesa, je gospa pogledala čez travnik, tam se je od cirkusa in kruha vibal z ražnjev rjavkast dim, in rekla:

»Da nas bodo, so zabičali, vodili do nekakšnih novih mej. Vse do danes pa še nisem opazila cestnega prahu na njihovih podplatih...«

Un pas de plus, et je tire!

PESMI

Igor Malahovsky

IZLET

1

Drobni griči,
nič večji od krtin
in črnikasta voda
med njimi;
tod niso nikoli plavale ribe,
ne regljale žabe,
le kakšen komar se
včasih izleže
in pretrga gladino dneva;
In drevesa,
tanka kot mišji glasovi,
brez lista
na svoji strehi.
Na nekaterih se pozna
sled človeka,
pretrgano dotikanje
med koreninami in krošnjo
in nekaj belih zrn lesa
na tleh,
kot ostanki kosti — — —

2

Rdečkasta rebra
macesnov
dihajo sneg
na gori;
ne morem se ga dotakniti,
ne morem priti.
Gozd je posrebal
glasove;

nekaj zelene trave
in belina snega.
Vsega se dotika
luč,
ki raztaplja veter;
sneg izgublja tla pod
sabo,
izgublja svojo
barvo,
star je v aprilu.
Sedaj grem.
Sedaj grem.
Videl sem grdega psa,
ki je šepal
okoli hiše.
Bil je plašen pes.
Tako sem mislil.
Prestrašil sem ga
že s tem,
da sem glasneje govoril
ali tlesknil z rokama.
Ko sem hodil naokoli,
sem se zadel v
njegovo verigo,
ki je ležala odpeta
na tleh.
Tokrat pa je pes pokazal
zobe
in zalajal
nekaj glasov iz
preperelega grla.
Šepajoči, plašni pes,
z blede zenico

PLAGIAT

Zaprli se bom v sobo
in tu kot slika umrl
brezbarven,
med tremi stenami
(četrti je okno,
tal in stropa ni)
in ne bom nič rekel:
adijo.

Potem bom zopet prišel
na svet
in bom čisto drugačen,
dež me ne bo poškopil
in veter me ne bo vzdramil.
Na kamniti postelji leži
slana ženska
in nič,
nič ne reče — — —

DANOČ

1

ŽIVI LESOREZ

In ti začneš živeti pretekli čas,
velik in stisnjen med zobe.
Zvečer pokopavajo luč,
včasih se zgodi, da jo predolgo,
tako da je še v jutru
sled temé.

Prsti,

ki se jih drži ivje,

ki niso od človeških rok,

se utaplajo v tvojo mehko kožo
na trebuhu;

čutiš nohte kako iztiskajo

vejnatu dušo, ki je odsotna

in ti pretipavajo žile,

če še premikajo svoje stene

iz plastičnega srebra.

Nohti hočejo skópiti

tvoji glasilki,

hočejo ti odtrgati ustnico glasov.

Forma telesa se spreminja

s senco,

ki jo spremlja,

z oblakom,

ki sika tam zgoraj

napolnjena s podplati zvezd.

Kri asfaltira cestišče po katerem

hodiš

z bosim telesom,

čutiš vsak kamenček zraka,

prvi leta 1952, potem ga
pri večini slovenskih
Dostoj je Peter Božič
lje (1968), za katerega
menio si je Božič pri-
avantgardnem delu. Svo-
1956, nato smo njegove
Kaznjenci videli prvi leti
uvzela v svoj repertoar
drugo letnico na vzhodu.

kako se zaletava vate in vsak utrip
sprstene vode.

Ribja telesa so se umaknila
med pokrove školjčnih lupin,
posrebala žeblje in druge ostanke
potopljenih ladij, le sidra si niso
upale dotakniti,
ker je priklenjeno v morje
z veliko sivo verigo tišine.

In ti začenjaš živeti pretekli čas,
koža postaja tanka kot celofan,
telo mehko kot goba.

Vse kosti so se znehčale
v večernem vetru in zletele
za pegami zraka,

da bi jih ubile in stisnile pod
pazduhe svojih votlin.

Na cesti si srečal bežečega psa,
oslepel je na kandelabru,
ko se ga je dotaknila žica trave;
tvoje srečanje mu je zadalo
novo upanje,
da je srečal tehtnico veselja,
pòd cvetov.

Ti nisi odgovoril na njegova
lajanja,

nisi pustil,
da bi položil razbiti smrček
v naročje bolečine.

Nisi mogel,
ker tvoje telo ni bilo iz telesa,
samo svetloba je iz kamnov ali
korak med mahovi ozvezdij.

Zato je pes poginil. Za tih spomin si vzel
njegova ušesa

in jih vtaknil v žep lobanje;
za bližnjo noč si potegnil zvonec,
brez glasov v svoji strehi;
le valovanje zraka
se je širilo čez pragove streh
in šepetanje mačk.

In ti začenjaš živeti pretekli čas,
v ledu, ki zeleni vsako noč bolj,

v padanju ptičjih peres
 na pogorišče vrta
 kjer ni ostalo nič
 od vseh rož.
 Starka si je potrgala lase,
 da ji glava blešči kot ogledalo.
 Odšel si dalje razkopavat srce,
 vsako rjavo nit posebej,
 da ne bi preslišal dežja
 onkraj gozda in skal.

PRIKAZNI

Vesela igra v 15 prizorih

Peter Božič

Peter Božič se je rodil leta 1932 na Bledu. Osnovno šolo je obiskoval v Novem mestu in v Mariboru, med vojno je bil s starši preseljen v Wrocław na Poljskem. Po maturi 1953 se je vpisal najprej na gozdarstvo, pozneje pa na slavistiko in primerjalno književnost, prestopil je na filozofijo in umetnostno zgodovino, potem pa je študij opustil in se docela posvetil pisateljevanju. Svojo prvo črtico je ob-

javil leta 1952, potem pa ga srečujemo kot bolj ali manj rednega sodelavca pri večini slovenskih revij.

Doslej je Peter Božič izdal dva romana, Izven (1963) in Na robu zemlje (1968), za katerega je letos prejel Župančičevo nagrado. Še opazneje mesto si je Božič priboril v slovenski sodobni dramatiki, še zlasti v njenem avantgardnem delu. Svoj prvi dramski tekst, Človek v šipi, je napisal leta 1956, nato smo njegove drame Križišče, Zasilni izhod, Vojaka Jošta ni ter Kaznjenci videli med leti 1957 in 1964 na Odru 57, Dva brata je v letu 1965 uvrstila v svoj repertoar Mala Drama SNG v Ljubljani, lani je Božič napisal dramo Jezdec na strehi, ki jo namerava uprizoriti Ljubljanska Drama, pred